

DONCS
AIXÒ

MARCEL·LÍ
BORRELL

Jaquetes

Amb les jaquetes, les americanes, els *blazers* o com vulgueu anomenar aquesta peça de roba, de mudar i vestir, entre aristocràtica i burgesa, hi tinc una relació d'amor-odi. Entenc que ella dóna prestància com Beau Brummell, l'àrbitre britànic de l'elegància i de la moda segle XVIII que Stewart Granger va encarnar en aquella glamourosa pel·lícula. Si em psicoanalitzo a lo Sigmund Freud, potser arribaria a la conclusió que la malvolença per no posar-me dins d'una jaqueta arrenca de quan la Primera Comunió, disfressat que anava de mariner *Botón de ancla*. Clenxinat i creu al pit. Ves a saber. Això em porta a escodrinyar com els *protas* de la representació sociopolítica es desenvolupen dins una jaqueta. Per exemple: l'alcalde Fèlix Larrosa mai no sé si vol entrar o sortir de la jaqueta urbanística; a l'erràtic *presidente* Pedro Sánchez se li ha encongit l'americana de tan portar-la a la tintoreria ideològica; el pseudo-president Quim Torra va de Nosferatu diürn amb l'estaca del Lluís Llach a la gega; Donald Trump ostentant americana de macarra mafiós; la vicepresidenta Carmen Calvo enfaixada dins un *blazer* baronívol; l'economista Xavier Sala Martín gall dindi de *show-business* al Molino. Tot parlant d'americanes, com no, Ferran Mascarell, capaç de canviar de jaqueta segons bufa el vent polític. Però qui m'encanta és Al Pacino. Les jaquetes sempre li van grans.